

Συνέντευξη στον **Γιώργο Παυλόπουλο**

Εργάτης στη Ford και μαχητικό στέλεχος του εργατικού κινήματος της Γαλλίας και της ομοσπονδίας CGT, ο Φιλίπ Πουτού είναι για δεύτερη φορά υποψήφιος του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (NPA) στις προεδρικές εκλογές. Το 2012, στον πρώτο γύρο, είχε λάβει ποσοστό 1,15%, ενώ στον δεύτερο γύρο είχε καλέσει σε «ψήφο κατά του Σαρκοζί». Μιλά στο Πριν, εξηγώντας το διακύβευμα αυτών των εκλογών και τις διεργασίες στην Αριστερά

Φιλίπ Πουτού: Στα κινήματα η ελπίδα για ανατροπή

Αυτές οι προεδρικές εκλογές έχουν χαρακτηριστεί από αρκετούς ως οι πιο κρίσιμες των τελευταίων δεκαετιών στη Γαλλία, αλλά και σε όλη την Ευρώπη. Τι, κατά τη γνώμη σας, κρίνεται κυρίως σε αυτές;

Οι προεδρικές εκλογές του 2017 γίνονται σε ένα πλαίσιο κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής κρίσης χωρίς προηγούμενο. Ο Ολάντ ο οποίος είχε υποσχεθεί να κυβερνήσει ενάντια στο κεφάλαιο, ενίσχυσε τις επιθέσεις κατά των εργαζομένων και ο απολογισμός της πολιτικής του είναι περισσότεροι από 6 εκατομμύρια άνεργοι και δεκάδες δισεκατομμύρια φοροελαφρύνσεις ως δώρο στις επιχειρήσεις. Είναι, επίσης, μια πολιτική καταστολής απέναντι σε όλους εκείνους που πολέμησαν την πολιτική του, είτε αυτοί ήταν οι εργαζόμενοι είτε οι νέοι είτε οι μετανάστες. Πρόκειται για μια πολιτική η οποία επέτρεψε στη Μαρίν Λεπέν να φαντάζει για πολλούς ως μια πιθανή επιλογή και λύση.

Όλα δείχνουν ότι ο ένας από τους δύο μονομάχους στον δεύτερο γύρο θα είναι η ακροδεξιά Μαρίν Λεπέν. Υπάρχει πιθανότητα να φτάσει μέχρι και στο Μέγαρο των Ηλυσίων;

Όλα είναι πιθανά, ακόμη και το χειρότερο. Σήμερα η Λεπέν έχει καταφέρει να «αποδαιμονοποιήσει» την πολιτική της και εμφανίζεται ως μια πιθανή εναλλακτική, κυρίως

εφόσον το Σοσιαλιστικό Κόμμα και η Δεξιά είναι τελείως αναξιόπιστοι. Αλλά διαπιστώνουμε ότι εδώ και δύο εβδομάδες, η καμπάνια της παραπαίει και επανέρχεται σε μια ρητορική ακραία ρατσιστική και αντισημιτική, στα χνάρια του πατέρα της.

Μπορεί από το αποτέλεσμα των εκλογών να υπάρξει αλλαγή ουσίας στην πορεία και στη δομή της ΕΕ και της ευρωζώνης, δεδομένου του «ειδικού βάρους» της Γαλλίας; Μπορεί κανείς, με άλλα λόγια, να αναμένει κάποια φιλολαϊκή αλλαγή;

Ορισμένοι υποψήφιοι, όπως ο Μακρόν, υποστηρίζουν ξεκάθαρα την ίδια ευρωπαϊκή πολιτική με τον Ολάντ, που δεν θα αλλάξει τίποτα προς όφελος του λαού. Βλέπουμε επίσης μια σκλήρυνση της Λεπέν, με ακόμη πιο αντιευρωπαϊκές και προστατευτικές τάσεις. Από την άλλη πλευρά, ο Μελανσόν, αντί να αντιπαρατεθεί με την ΕΕ γι' αυτό που είναι, δηλαδή μια Ευρώπη του κεφαλαίου όπου οι εταίροι επιτίθενται μετωπικά στα λαϊκά συμφέροντα, προσκολλάται στη μετάθεση αυτού του βαθύτατα κοινωνικού ερωτήματος σε ένα εθνικό σχέδιο και κλείνει το μάτι σε θέσεις περί εθνικής κυριαρχίας. Όποιος και αν είναι ο νικητής, δεν θα υπάρξει καμία αλλαγή για τους λαούς της Ευρώπης. Και γι' αυτό δεν μπορούμε να υπολογίσουμε παρά μόνο στα κινήματά μας.

Είναι αλήθεια ότι, ανεξαρτήτως του νέου προέδρου της Γαλλίας, στη χώρα παρατηρείται μια αντιδραστική στροφή σε πολιτικό επίπεδο; Και, αν ναι, αντιστοιχεί σε πραγματικές τάσεις της κοινωνίας ή είναι αποκλειστικά επιλογή του κεφαλαίου και των ελίτ;

Βλέποντας τις τελευταίες δημοσκοπήσεις πριν από τον πρώτο γύρο, η Δεξιά και η Ακροδεξιά δεν βρίσκονταν ποτέ σε τόσο ισχυρή θέση. Ο αντιδραστικός επαναπροσανατολισμός σε πολιτικό επίπεδο είναι γεγονός. Έτσι, ο Φιγιόν στηρίζεται από όσους και όσες διαδήλωναν ενάντια στον γάμο μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου και έχουν ταχθεί ανοιχτά ενάντια στις εκτρώσεις. Το Εθνικό Μέτωπο αναπτύσσει ειδικά τις τελευταίες ημέρες μια έντονα εθνικιστική, αντιμεταναστευτική ρητορική. Απέναντι σ' αυτό υπάρχει ένα κομμάτι της κοινωνίας που κινητοποιήθηκε μαζικά ενάντια στο νόμο για τα εργασιακά, ένα άλλο κομμάτι που κινητοποιείται υπέρ της ελεύθερης μετακίνησης, αλλά ακόμα πιο πολύ υπέρ μιας κοινωνίας πιο δίκαιης.

Γιατί η Αριστερά δεν κατόρθωσε να εκφράσει πολιτικά το κύμα της δυσaréσκειας που έχει πυροδοτήσει το «κραχ» του 2008 και η βαθιά κρίση της ΕΕ; Γιατί δεν σήκωσε το γάντι και άφησε το πεδίο ανοιχτό στην Ακροδεξιά;

Όλα εξαρτώνται από το ποια Αριστερά εννοούμε. Από το 2008 έγιναν τεράστιες διαδηλώσεις στη Γαλλία, όπως το 2010 για τις συντάξεις απέναντι στη δεξιά κυβέρνηση ή τον τελευταίο χρόνο ενάντια στο νόμο για τα εργασιακά απέναντι στην «αριστερή» κυβέρνηση. Ωστόσο, παρά τις πολύ δυνατές κινητοποιήσεις, δεν έχουμε καταφέρει να αποτρέψουμε αυτά τα μέτρα, πιθανότατα γιατί το επίπεδο της αντιπαράθεσης δεν υπήρξε όσο υψηλό θα ήταν αναγκαίο. Θα έπρεπε να είμαστε ικανοί να διοργανώσουμε μια πραγματική γενική απεργία, μπλοκάροντας τη χώρα, ώστε να καταφέρουμε να αναχαιτίσουμε τα κυβερνητικά σχέδια. Κατά συνέπεια οι συσσωρευμένες ήττες έκαμψαν τη μαχητικότητα και την ιδέα ότι οι δρόμοι μπορούν να αλλάξουν το συσχετισμό δυνάμεων. Είναι αυτή η υποχώρηση, η κρίση εμπιστοσύνης που επέτρεψε στις χειρότερες ιδέες να διαπεράσουν την κοινωνία.

Είναι, τελικά, το Εθνικό Μέτωπο το κόμμα της εργατικής τάξης της Γαλλίας, έχοντας παράλληλα σοβαρή διείσδυση και στη νεολαία;

Το Εθνικό Μέτωπο αυτοαποκαλείται το «πρώτο κόμμα της Γαλλίας», αλλά δεν υπολογίζει την αποχή, που είναι όλο και πιο αυξημένη σε κάθε εκλογική αναμέτρηση. Ως σήμερα, οι προεδρικές εκλογές ήταν «προστατευμένες» από αυτή την αποχή, αλλά αυτό κινδυνεύει να αλλάξει φέτος. Και αυτοί που απέχουν περισσότερο είναι οι εργάτες και οι νέοι, κυρίως από λαϊκά προάστια. Με αυτό το δεδομένο, η διείσδυση των ρατσιστικών, ξενοφοβικών και αντιδραστικών ιδεών στις λαϊκές τάξεις είναι δυστυχώς μια πραγματικότητα, κυρίως στα πιο καταπιεσμένα και επισφαλή κομμάτια της κοινωνίας και στο προεκαριαίο...

Ο Μελανσόν θέλει να είναι ο μοναδικός...

Οι «κάτω» να πάρουν
την κατάσταση στα χέρια τους

Τους μήνες που προηγήθηκαν των εκλογών υπήρξαν σοβαρές διεργασίες στο χώρο της Αριστεράς, διερευνώντας δυνατότητες συνεργασιών. Τελικά, το μόνο που

προέκυψε είναι μια στήριξη του ΚΚ προς τον Ζαν-Λικ Μελανσόν. Γιατί;

Σε αντίθεση με τις προηγούμενες εκλογές, δεν υπήρξε τόσο σοβαρή διαδικασία συζητήσεων ανάμεσα στις δυνάμεις της Αριστεράς, παρά μόνο εντός του Μετώπου της Αριστεράς και με σκοπό να εμποδίσει την ανάπτυξη μιας τέτοιας ευρείας συζήτησης – γι' αυτό και απέτυχε μια τέτοια προσπάθεια για συζήτηση. Διότι δεν πρέπει να έχουμε αυταπάτες: αν όλες οι δυνάμεις που προέρχονται από το Αριστερό Μέτωπο υποστηρίζουν την υποψηφιότητα του Μελανσόν, αυτό το μέτωπο δεν υπάρχει πια στην πραγματικότητα. Και η απόδειξη είναι ότι ο καθένας ετοιμάζεται να επενδύσει σε ανταγωνιστές υποψηφίους στις βουλευτές εκλογές του Ιουνίου... Ο Μελανσόν θέλει απλώς να κυριαρχήσει σε αυτή την αψίδα εξουσίας, χωρίς να τη μοιραστεί...

Μπορεί ο Μελανσόν να αναδειχθεί σε έκπληξη του πρώτου γύρου και να μετατραπεί αντικειμενικά στη «φωνή» όλης της γαλλικής Αριστεράς;

Εδώ και 15 ημέρες ο Μελανσόν φαίνεται να μπορεί να φθάσει στον δεύτερο γύρο. Σε σχέση με τη συστημική Αριστερά, κέρδισε μια πρώτη μάχη απέναντι στο Σοσιαλιστικό Κόμμα, που δεν είναι πια η ηγεμονική δύναμη και έκτοτε φαίνεται να ενσαρκώνει την «παραδοσιακή» συστημική Αριστερά. Η διείσδυση του είναι όμως αμφιλεγόμενη. Είναι ένα καλό νέο, γιατί ένα μεγάλο μέρος των ψηφοφόρων θέλει να τελειώνει μέσω αυτού με τη βασιλεία του Ολάντ, ενώ ταυτόχρονα αρνείται και την Αριστερά της «Δεξιάς». Αλλά η εκστρατεία του Μελανσόν φέτος μετατοπίστηκε σε σχέση με εκείνη που έκανε πριν από 5 χρόνια, συνδέεται λιγότερο με το εργατικό κίνημα, είναι ακόμα πιο ανοιχτή στον «τρίχρωμο ρεπουμπλικανισμό»(σ.σ.: παραπέμπει στα χρώματα της σημαίας) και με πολύ προβληματικές διεθνείς διαστάσεις σε ό,τι αφορά τη Ρωσία και τη Συρία.

Υπάρχει ανάγκη συγκρότησης ενός ισχυρού πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στη Γαλλία; Ποιο είναι το σχέδιο του NPA;

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά, η Αριστερά της ρήξης, πρέπει να ενδυναμωθεί, βοηθούμενη και από τα κινήματα. Γι' αυτό, το NPA πρέπει πρώτα πρέπει να υπάρχει και να ακούγεται. Αυτός είναι και ο στόχος της τρέχουσας καμπάνιας για την υποψηφιότητά μου, την υποψηφιότητα ενός εργάτη υποψήφιου, να καλέσουμε τους «κάτω» να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. Πολλά θα εξαρτηθούν από τις ικανότητες αντίστασης του κόσμου της δουλειάς τους επόμενους μήνες, όποιος κι αν εκλεγεί πρόεδρος.

Πηγή: **PRIN**